

2.2 Mil despeses i pocs calés

El pagament del lloguer del pis i les despeses de consum són qüestions molt importants que tots els habitants han de tenir molt clares abans d'anar a conviure junts. Moltes vegades, no tothom paga el mateix percentatge de la renda del lloguer o s'ha de decidir com s'assumeixen les despeses de llum, aigua, gas, telèfon, el menjar, els productes de neteja, etc. Per tot això i perquè no hi hagi problemes, s'han d'establir les maneres de fer els pagaments de les despeses i cal que tothom tingui ben clar com fer front a tot això.

2.2.1 Aigua, llum, gas i altres assumptes ineludibles

A la renda del lloguer se li han de sumar mensualment altres despeses, les que corresponen al consum d'energies i el telèfon. Algunes, com el cas de la llum, l'aigua i el gas (sigui del tipus que sigui) són necessàries per viure. El telèfon, però, no és present a totes les llars. Les despeses s'han de fer front amb un extra de diners que depenent del tipus de convivència no està inclòs dins el preu total del lloguer (exceptuant aquells llogaters que relloguen habitacions amb les despeses incloses al preu total). Com fer el pagament és un assumpte important a tractar.

- Pagar a parts iguals:

Els nostres enquestats prefereixen, per àmplia majoria, pagar a parts iguals el consum. És lògic, tenint en compte que no és molt fàcil saber qui gasta més o menys electricitat o aigua. Si ho considereu oportú, podeu fer un decàleg amb diferents normes per estalviar energies (no deixar el llum encès si no hi ha ningú a una habitació, optar preferentment per una dutxa en lloc d'un bany, etc.).

- Que cadascú pagui allò que consumeix:

Útil pel que fa a la factura de telèfon. Ara, amb les tarifes planes que ofereixen moltes companyies d'Internet (aquelles ofertes que inclouen les trucades locals i nacionals gratuïtes amb connexió a Internet), ja pràcticament no s'han de fer càlculs mirant la factura telefònica i esbrinant qui ha trucat a cada número. Tot i això, poden haver-hi trucades internacionals (sovint als pisos on viuen companys estrangers) o a mòbils que sí es poden separar. Sí això és així i de cara a estalviar problemes si arriba una factura molt elevada, penseu a fer un pot comú per fer front a aquestes trucades o bé les pagueu a part. Les factures de telèfon, si es demana a la companyia, us poden arribar detallades, amb el preu exacte què ha costat cada trucada.

Les maneres de fer front als pagaments són diverses. Els nostres entrevistats les resumeixen així:

- **Un company fa el pagament i es passen comptes:** un dels habitants té domiciliades les factures al seu compte bancari i la resta li fan l'ingrés dels diners o li donen en metàl·lic. És una manera còmode de fer front a les despeses, però per fer els comptes més clars, és preferible que totes les factures estiguin domiciliades a un

sol compte bancari. Això sí, cal ser puntual a l'hora de donar-li els diners al titular del compte, perquè no es quedi sense diners i evitar problemes que afectin la convivència.

- **Crear un compte conjunt:** en els casos en què sigui possible, crear un compte conjunt on dipositar els diners per les factures i domiciliar-les totes aquí és una bona solució. S'ha de tenir cura de què aquest compte d'estalvis no es quedi a zero.

- **Una persona recull els diners i paga les factures:** en el cas que no vulgueu domiciliar les factures, una bona solució és recollir els diners i que un dels companys, qui tingui més temps lliure, faci els pagaments al banc. Això té un inconvenient: si un dia s'oblida o no té temps i teniu un tall al subministrament, el problema és de tots.

No hi ha una manera infal·lible, segons els nostres entrevistats, de fer front a aquests pagaments, així que poseu-vos d'acord en quina és la manera que veieu més còmode de pagar els subministraments i sigueu regulars amb els vostres pagaments per a no tenir problemes posteriors amb els companys.

EXPERIÈNCIES:

El Joan viu amb quatre amics més i amb el tema de les despeses afirma que tots "són una mica deixats. Les factures arriben esglaonadament i sempre en tenim alguna pendent. Tenim la sort que la immobiliària ens deixa pagar el pis entre l'1 i el 25 del mes. Quan arriba el torn de pagar el pis, posem 50 euros més per persona i un o dos de nosaltres fem el pagament. No tenim res domiciliat". Les despeses sí les paguen a parts iguals, però el lloguer el van repartir segons la mida de les habitacions. Així, doncs, cada company paga un preu diferent pel pis, però només per aquest fet.

La Marta, que viu amb una amiga a Barcelona, va decidir crear un compte conjunt al banc per a pagar a parts iguals. "A principis de mes, el banc ens treu una part del nostre sou per a pagar el lloguer i les factures. Afrontem les despeses a parts iguals". La Marta té tots els serveis contractats, excepte el gas. "Fem servir butano. Moltes vegades tenim problemes perquè ens quedem sense i hem d'anar buscant els repartidors, vivint com vivim en un sisè pis".

2.2.2 Omplir la nevera, omplir la llar

Assumpte indispensable per viure: omplir la nevera i comprar els productes necessaris d'ús diari per viure. A cada pis compartit- segons hem pogut comprovar pels nostres enquestats - aquest és el tema que més divideix els companys.

En una àmplia majoria, els joves prefereixen anar per lliure. És a dir: cadascú compra el que vol perquè els gustos a l'hora de menjar són molt diferents. Pel que fa a la compra de productes de neteja, etc. les diferències no són tan grans.

N'hi ha, però, de més "unitaris" que prefereixen fer compra comuna. En qualsevol cas, a continuació us expliquem quines són les diferents maneres d'afrontar el fet d'haver de fer la compra setmanal:

- **Cadascú compra el que vol:** l'organització de la compra de menjar es fa per lliure. Cadascú compra el que vol i es fa càrrec de les seves pròpies despeses.

- **Compra per tornos:** Un o dos fan la compra setmanal i es van alternant amb la resta dels companys. És una bona opció pels pisos amb molts habitants. Les despeses s'afronten o bé posant els diners a parts iguals, o bé pagant un i repartint posteriorment les despeses entre tots.

- **Que compri qui pugui:** hi ha llars que s'organitzen com poden. Si els habitants són gent en general molt ocupada, es decideix que vagi a fer la compra qui pugui per tots. No és el millor sistema, ja que deixar les coses a l'improvització pot derivar en el fet que alguna vegada s'acabi el menjar o els productes de la llar. Tot i això, com apunten els nostres entrevistats, aquest sistema de fer la compra no sempre ha de fallar, forçosament.

Pel que fa al pagament de tot el que es compra: els joves que han col·laborat en aquesta guia ens comenten que els pagaments extres que suposa la compra de menjar i productes per la llar els fan de les següents maneres:

- **Comprar i passar comptes:** Si les compres es fan comunes i un avança els diners, cal guardar tots els tiquets i passar comptes a finals de mes o quan es cregui convenient.

- **Comprar i no passar comptes:** en el cas dels pisos amb pocs companys, si hi ha molta confiança, hi ha qui prefereix comprar i fer l'"avui per tu, demà per mi". Això només sol ser així quan els companys són bons amics i

es comparteix el menjar.

- **Fer un pot comú:** Afegir una quantitat de diners per avançat i anar a comprar també és una altra de les maneres de fer front als pagaments. En aquest cas, es reparteixen les despeses d'entrada i el que sobri del pot (en cas que sobri) s'acostuma a deixar per una futura compra.

- **Cadascú paga el que compra:** Si cadascú compra el que vol per sí mateix i no es fa compra comuna, cadascú és lliure de gastar el que cregui convenient en menjar. Pel que fa als productes de manteniment de la llar, aquest sistema de pagament no va bé, ja que normalment són productes que es comparteixen.

Un cop teniu la nevera plena, heu de ser molt conscients del que és vostre o no. Si cal, etiqueteu el vostre menjar o distribuïu-vos els calaixos. Respecteu el menjar dels altres i si agafes alguna cosa per avançat d'un company, recorda't de reposar-ho aviat. Es tracta, en resum, d'unes mínimes normes de convivència per a no tenir malentesos.

EXPERIÈNCIES:

La Mar, al seu pis d'Erasmus a Bèlgica on vivia amb vuit companys més, es dividien la nevera en calaixos. "Cadascú es comprava el que volia i posàvem el nostre menjar al calaix que ens tocava. Jo el compartia amb un amic belga. La carn allà és molt cara i, per tant, quan la ficàvem al congelador, l'etiquetàvem amb el nostre nom". A vegades, la Mar o els propis companys s'agafaven menjar "prestat". "Si agafàvem alguna cosa dels altres, sempre els avisàvem", apunta.

La Paula va tenir un problema amb un company a Santa Coloma, al pis que compartia amb un noi i una noia. "El noi tenia un problema de salut i a les nits ens desapareixia el menjar. Com que no el vàiem, no teníem proves per acusar-lo". Pels diferents gustos i horaris dels tres, cadascú es comprava el que volia. Per això, el fet que el menjar anés desapareixent era un problema gran que va afectar negativament la convivència.

2.2.3 Quan alguna cosa es trenca ...

Les reparacions a la llar constitueixen una font de despeses important en cas que s'espantin o trenquin coses indispensables per viure-hi. La rentadora, la nevera, el microones, el televisor... tots els electrodomèstics o qualsevol altra part de la llar es pot fer malbé i la reparació és una cosa que heu d'assumir entre tots.

En aquestes qüestions, tot és negociable. Si algú no pot assumir el pagament d'una despesa extra, sempre es pot arreglar al mes següent en el preu total de la seva part del lloguer. També és convenient que si el que s'espantia ha estat pel pas del temps i no per un mal ús, sigui una despesa compartida entre tots els companys de pis. Si ha estat per un mal ús puntual, la decisió de qui fa front a la despesa és quelcom que s'ha de parlar. En tot cas, donat que això pot portar problemes, cal que ho parleu tot i deixeu clars aquests assumptes.

D'altra banda, cal que tingueu en compte que determinades coses de la llar que s'espantien pel pas del temps (l'escalfador de l'aigua, la cisterna del bany, etc.) normalment són reparacions que les ha de pagar el propietari.

2.2.4 La comunitat

Les despeses de comunitat (porteria, neteja de l'immoble, vigilància, etc.) són assumides, en principi, pel propietari, si no s'estipula el contrari al contracte. Si així fos, anualment no es poden pujar més del doble de l'IPC i en el contracte s'ha de fixar el cost anual d'aquests serveis. Si aquestes despeses les assumeix l'arrendatari, haurà de constar al contracte de lloguer i s'ha d'especificar al contracte l'import i a quin període correspon (per exemple, 60 euros cada dos mesos). L'inquilí haurà de rebre especificat en el rebut de lloguer les despeses de comunitat.

Si a les reunions de la comunitat de propietaris (a les quals ha d'assistir el propietari) es decideix pujar l'import de la quota, el propietari només podrà pujar aquest increment un cop a l'any i amb el límit del doble del percentatge que es pugui incrementar la renda d'aquell any. Només es pot augmentar la quota anualment i el propietari li ha de comunicar al/la llogater/a mostrant-li copia de l'acord pres en junta de veïns.

Respecte a les reparacions de l'escala, el/la llogater només suportarà els imports de la quota ordinària de la comunitat, mai les "derrames" per reparacions: col·locació d'ascensor, façana, teulada,... Tot això ho marca així l'actual llei d'arrendaments urbans (LAU del 1994). Als contractes subjectes a lleis anteriors, els anomenats

contractes de renda antiga d'import molt baix, les possibles reparacions de l'escala les han de suportar els/les llogaters/es. Sempre, però, s'ha de comprovar la llei a la què el contracte està subjecte i els pactes i acords als que ambdues parts van arribar en signar-lo.

Les despeses de la comunitat de propietaris són un afegit més que s'ha de pagar al marge de la renda del pis. Tot i això, com ja hem comentat, no tots els propietaris la cobren, ja que hi ha alguns que la prefereixen assumir. Si no és el vostre cas, heu de decidir com ho pagueu: normalment, és a parts iguals, ja que tots els inquilins del pis gaudireu dels mateixos drets a la finca.